

Pozsony, 1918. április 6. – Budapest, 1956. október 30.

Apja cipészsegéd volt. Fia négy polgári végzett, majd 1932-től aranyműves tanonc, később segéd lett Gerő Zoltán budapesti ékszerésznél. 1937-től a Magyarországi Szociáldemokrata Párt tagja, a csatlakozott a Nemesfémipari Munkások Szakszervezetéhez, bekapcsolódott a Vörös Segély tevékenységébe. 1940 és 1941 között katona volt, részt vett az erdélyi bevonulásban. 1942-ben ismét katona, de az ellenállási mozgalomban való részvétele miatt letartóztatták, másfél évre ítélték. Kiszabadulása után 1944 áprilisában ismét elfogták, Nagykanizsára internálták. 1945. áprilistól az MKP IX. kerületi pártbizottság káderese, majd propagandistája, később az MKP budapesti pártbizottság tömegszervezési osztályán instruktor. 1946 őszétől 1947. júniusig az MKP I. kerületi titkára, majd a budatétényi pártiskola vezetője. 1948. áprilistól hivatásos katona. Századosi rendfokozattal a Műszaki Hadosztály politikai nevelőtisztje. Néhány hónapig a Kossuth Akadémia Politikai Osztályán instruktor, átigazolták az MDP-be. Különböző katonai tanfolyamok elvégzése után 1949 júliusától a Térképészeti Intézet politikai tisztje, majd a Tüzértiszti Iskola pártbizottsági titkára. 1950. májusban a Dózsa Gyalogos Tiszti Iskolára került, majd az 1. Honvédkerület parancsnoka politikai helyettese lett alezredesi rendfokozatban. 1953 májusában kinevezték a Honvédelmi Minisztérium Hadtápszolgálat Politikai Osztály vezetőjének. Az 1956-os forradalom idején ezredesi rendfokozatot viselt, a Köztársaság téri ostrom után halt meg.